

FELESEGEM HALÁLÁRA

Jönnek-mennek folyvást telek, tavaszok,
 váltja egymást a fagy s a nyár melege.
 Ó a lelkek forrásához visszatért,
 elrekeszti a föld súlyos rétege.
 Hogy kövessem titkolt, forró vágyamat?
 Ha a sírnál tanyázom, mit ér vele?
 Követnem kell az udvari parancsot,
 itt van újból a hivatal ideje.
 De lakhelyünk láttán csak rá gondolok,
 szobánk közös boldogságunk színhelye.
 Nem látom a függönyök közt termetét,
 nem őrzi már nyomát, csak az ecsete.
 Illata még nem oszlott el teljesen,
 tárgyai még a falakon függenek.
 Mélázgatok: mintha velem volna még ...
 s bódult fejjel rémüldözöm, rezzenek.
 Voltunk erdő mélyén szálló madarak,
 S ő egy reggel fészünköt nem lelte meg.
 Szem-szem mellett két hal úszott messzire,
 ám az árban az egyik hal elveszett.
 Tavaszi szél tör be a fal résein,
 ereszemről havas eső csepereg.
 Egy percre sem feledem őt éjszaka,
 a nappalok gyötrelme mind nehezebb.
 Egyszer talán apadni kezd bánatom –
 és akkor majd Csuang-ce módján szenvedek.

Ablakomon a fehér hold beragyog,
fénybe vonja szobám déli ajtaját.
A tiszta szél ősszel jókor érkezett,
a nyárral a nyirkos hőség tovaszállt.
Jó egy hideg, ellenséges szélroham,
s elér vékony, nyári takarómon át.
Ki osztja meg bélelt takaróm alatt
énvelem a hideg téli éjszakát?
Fénylik a fagy és senkisémelegít,
fehérebbek a hideg hold-sugarak . . .
Forgolódom és a párnát bámulom,
a gyékényes ágy, az csak üres marad.
Már vastagon beledi a tiszta por,
szomorú szél fújja át a falakat.
Mért nem tűnsz fel, mint Li asszony Vu-ti-nak,
csodát várok, hogy láthassam arcodat.
Ruhám fogom, sóhajtozom hosszasan,
köntösömet áztatja bő könny-patak.
Véget ennek schogyan sem vethetek,
hisz bánatom szívem mélyéből fakad.
Ébren, alva, mindig látom termetét,
hangja fülem járataiban maradt.
Gyászt-titkoló Tung-men Vu most lenézhet,
Csuang-ce előtt is restellem magamat.
Verset írtam, hogy elmondjam, ami fáj,
s nem leltem rá elég pontos szavakat.
A sors ellen lázongani lehet-e?
Megvetik, ki folyvást gyászt mondja csak.

Ragyogó nap hajtja az ég kerekét:
a négy évszak egymást váltva illan el.
Zuzmarává fagy a hajnal harmata,
a tájékon gyilkos esti szél seper.

Mért siratom tiszta élettársamat?
Bűvös arca nem tűnhet már sose fel.
Ó, jaj – mintha tegnap láttam volna még –
s már egy éve szavaimra nem felel!
Gyászruhámat levetem és elmegyek,
szertartások jelzik már csak gyászsomat.
Ágyad régi helyén a szobában áll,
havi kétszer száll hozzád az áldozat.
Mily keveset áldozhatok már neked –
az egyéves gyászidő hogy elrohant!
Megsemmisül minden ruhád, takaród,
nem teritem többé már ki azokat.
Villámgyorsan elszuhant egy teljes év,
s vágyam egyre nagyobb lett és lombosabb.
A természet felserkenti bánatom,
s könnyem hull, míg feléd száll a gondolat.
Kikocsizom és a dombra fölmegeyek,
vágy ragad meg, míg elnézem sírodat.
Romos sírok közt tétován ballagok,
el akarnék indulni, de nem tudok.
Ide-oda bolygok tehetetlenül,
ismét mennék, de a lábam nem mozog.
Holt levelek lepik sírod oldalát,
sarkán száraz gyökérzet nő és gyomok.
Vajon vele vannak-e a szellemek?
Úgy érzem, hogy lelke nagyon elhagyott.
De az Udvar parancsszava kötelez –
kényszeredve a kocsimhoz ballagok.
Ki mondja, hogy nagy az út az Udvarig?
Megtettem, de lelkem éppen úgy sajog.

Eörsi István fordítása